Необорима соняшна заглада —
Віки, віки — одна блакитна мить!
Куди ж поділа, степова Елладо,
Варязьку сталь і візантійську мідь?

Від синіх меж до сіверських україн
Широчина нестримано росте,
Мов на бандурі велетенській грає
Співучим вітром припонтійський степ.

Гарячий день розлив пекуче злото
І сам втопивсь у соняшнім меду,
Й крізь спокій цей єдина ллється нота —
Блаженних бджіл в вишневому саду.

Лиш чорними очима хитрих вікон
Всміхнуться молодицями хати —
І знову степ пестить мої повіки,
І знову скитські баби і хрести.

Лиш, як крізь сон, майнуть крилаті вії
І ніч очей з-під п'явок гострих брів —
І знову — степ. Лишь де-не-де замріє
Архипелаг поснулих хуторів.

Дзвенить вода. Це він, це він синіє —
Балада хвиль — Дніпро. І на горі
Спить Київ — степова Олександрія —
Під злотом царгородських мозаїк.

Там обертав в державну бронзу владно
Це мудре злото кремезний варяг,
І звідтіля ж воно текло безвладно
Під ноги орд — на кочівничий шлях.

Гриміли десь козацькії литаври,
Віки несли не раз залізний дар, —
Він в холодку ж спочив у темній Лаврі,
Від мудрості знесилений Владар.

(А ти не довго гаялась в тривозі:
Сарматських уст — отруйний, п'яний мед
Ти віддала татарину в знемозі,
І чув твій сміх Батиєвий намет).

І далі, там, де беріг Кіммерії
Підніс коринфські обриси колон,
Де Херсонес замріяно біліє
І снить солодкий, вічний, синій сон,

Де кам'янисті межі скитських прерій
Врізаються в козацький буйний Понт
Причалом генуеських кондотьєрів,
Кінцем твоїх бурхливих перепон...

Отак лежиш — замріяно-безсила,
А сходить ніч — і відьмою вночі
Ти розгортаєш кажанові крила...
І, поки по гаях кричать сичі,

По болотах скрегочуть млосні жаби,
Шепоче тьма і стогне в снах Дніпро —
Летиш, страшна й розхристана, на шабаш —

Своїх дітей байстрючу пити кров...

...А з Чигрина й з Батурина в тумані
(Козацьке сонце тільки виплива)

Два гетьмани виходять мертві й п'яні,
І кожен довго плаче і співа.

Один зітха — єдиним зойком: "Тиміш", —
І проклина Виговського всю ніч,
А другий — той, що огрядніш
і стриманіш, —
На північ кида блискавками віч.

І чуть: "Чекай, бо ж — жодного респонсу,
Ти, Орлику, — гаряча голова!"
.....
...Коли ж, коли ж знайдеш державну
бронзу,
Проклятий край, Елладо степова?!.